

Jaz in Slovenija čez 25 let

Spet ta budilka! Vsako jutro se jezim nanjo. Zdi se mi, da sem komaj zaprla oči, pa moram že spet vstati. Čaka me naporen dan.

Še vsa omotična se po prstih odpravim v kopalnico. Moj partner še sladko spi. Službo začne šele ob devetih. Je menedžer v švicarskem podjetju, ki v Sloveniji nadzira varovanje okolja. Vsi v družini skrbimo za čisto okolje in živimo v energetske varčni hiši.

Stečem v kuhinjo in na hitro popečem kruh in pripravim svež sadni sok. Ura neusmiljeno teče. Zbuditi moram otroka. Sin Luka obiskuje 6. razred osnovne šole, hčerka Lia pa moderen vrtec, kjer se že učijo osnov računalništva in tuje jezike, uživajo biološko pridelano hrano in skrbijo za čisto okolje. Sin pouk spremlja »on-line« kar od doma, tudi preverjanja znanja potekajo kar po internetni povezavi. Moje otroštvo je bilo precej bolj enostavno. Vse je drugače kot nekoč.

Otroka jesta zajtrk, jaz pa tečem v garažo in odklopim avto z električnega polnilca. Vrnem se po hčerko, poljubim sina in že se s hčerko voziva po prepolnih ljubljanskih cestah. Po mestu vozijo le še električni avtomobili in tramvaji. Ljudi različnih ras je ogromno. Vsi nekam hitijo; v službe, na univerze, sestanke ... V mestu nenehno gradijo nove, okolju prijazne zgradbe, širijo zelenice in parke, obnavljajo in posodablajo ceste.

Še dobro, da imam električni avto, ki z raznimi senzorji in računalniškimi programi vozi praktično sam. Tako lahko še pred službo opravim par nujnih telefonskih klicev in odgovorim na elektronska sporočila.

Hčerko pustim pred vrtcem. Hitim proti službi. Kot receptorka v sodobni mednarodni korporaciji moram biti na delovnem mestu točna in urejena. V našem podjetju so zaposleni večinoma mladi, izobraženi ljudje. Tudi plače so dovolj visoke, da si lahko privoščimo dostojno življenje. Država ne pobira več toliko davkov kot nekoč, tudi za socialo in zdravje ljudi je dobro poskrbljeno.

V veži podjetja se s prstnim odtisom prijavim na delovno mesto. Za pultom me že čaka cel kup opravil. Niti pomisliti nočem, kaj vse me še čaka po službi. Še dobro, da lahko vse dogajanje doma spremljam kar po mobilnem telefonu.

Službo največkrat končam ob 16h. Po službi grem po Lio v vrtec. Skupaj se odpraviva domov. Doma naju čaka Luka.

V supermarket že dolgo ne hodimo več. Vse, kar potrebujemo, naročimo po internetu in nam pripeljejo domov.

Proti večeru se domov vrne še partner. Skupaj povečermamo in si vzamemo uro časa za pogovor o vsem, kar se nam je čez dan zgodilo. Potem pa se je že spet treba pripraviti na naslednji dan.

Včasih postanem otožna, ko pomislim, kako brezskrbno je bilo moje življenje pred petindvajsetimi leti.